

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Sacramentis in genere, de Baptismo, de Confirmatione, de
Eucharistia, de Pœnitentia, de Extrema-Vnctione, de Ordine & de
Matrimonio

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. II. Solvuntur objectiones,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77185](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77185)

habere: character autem ad utrumque se habet, utrum-
tur enim eo quidam bene, alij vero male, quod in ha-
bitu non contingit: nam habitu virtutis nullus utitur
male, & habitu malitie nullus bene: Ergo relinqui-
tur quod character sit potentia.

40 Dices cum Vazquez, characterem non esse ha-
bitum disponentem ad operandum, & ideo ne-
que disponentem ad bene vel male operandum
sed ad bene vel male se habendum secundum se,
quod sufficit ad rationem habitus.

Sed contra: Character sacerdotalis concurret
active ad conversionem panis in corpus Christi,
ut docet D. Thomas infra quest. 78. art. 4. &
idem dicendum est de absolutione & productio-
ne gratiae, in anima poenitentis; character etiam
Confirmationis concurret active ad confiten-
dum publice fidem, ut constabit ex infra dicen-
dis: character etiam Baptismi, ad alia sacra-
menta recipienda ordinatur: Ergo character est qua-
litas activa vel passiva, subindeque si esset habi-
tus, ad bene vel male operandum vel recipien-
dum disponderet, non vero ad bene vel male se
habendum secundum se, ut ait Vazquez: unde in
Catechismo Pij V. de sacramentis in genere §.
penultimo dicitur, quod character hoc praestat, ut
apri ad aliquid suscipiendum vel peragendum effici-
amur.

41 Alij responsionibus, vel instantiis, hanc D.
Thomae rationem, luce meridianam clariorem,
veluti quibusdam nebulis obscurare nititur
Suarez, sed haec facile depelli possunt ex funda-
mentis iam statutis, & ex discrimine supra ex-
plicato inter characterem, & scientiam, alias-
que virtutes in intellectu speculativo existen-
tes, magisque in solutionibus argumentorum
instantiae illae diluentur.

Secunda ratio quam idem S. Doctor habet incor-
pore ejusdem articuli, potest sic breviter propo-
ni. Illa qualitas qua homo fit potens ad recipien-
da vel tradenda ea quae sunt cultus divini est po-
tentia. Sed per characterem homo fit potens ad re-
cipienda vel tradenda ea quae sunt cultus divini.
Ergo character est potentia. Majore est evidens,
quia qualitas ad recipiendum ordinata, est po-
tentia passiva; quae vero ad agendum ordinatur,
potentia activa: Sed qualitas qua homo fit po-
tens ad recipienda ea quae sunt cultus divini, or-
dinatur ad recipiendum; qua vero fit potens ad
tradenda ea quae sunt cultus divini, ordinatur
ad agendum: Ergo qualitas qua homo fit potens
ad recipienda vel tradenda ea quae sunt cultus
divini, est potentia. Minor vero probatur: In
Baptismo verbi gratia homo acquirit potestatem
recipiendi alia sacramenta, quae sunt quidam
cultus; quam potentiam non habebat antea, cum
Baptismus sit janua omnium sacramentorum: si-
militer quando quis ordinatur in sacerdotem,
accipit de novo potestatem conficiendi corpus
Christi, absolvendi a peccatis, & producendi
gratiam: Sed nihil aliud potest esse illa potestas,
nisi character: Ergo &c. Major patet, Minor
probatur. Sacramenta nihil producant praeter
gratiam, virtutes infusas, & characterem: Sed
nec gratia, nec virtutes infusae possunt esse hu-
jusmodi potentia, ut manifestum est, alioquin
illa in omnibus iustis, non vero in solis sacerdo-
tibus reperiretur: Ergo talis potestas nihil aliud
potest esse quam character.

24 Respondent Suarez, Vazquez, & alij Recen-
tiores, hanc rationem D. Thomae probare qui-
dem characterem esse potentiam moralem ad

recipiendum vel tradendum ea quae sunt cultus
divini, non demonstrare tamen illum esse po-
tentiam physicam ad hujusmodi res, cum haec
plures ex illis actibus qui ad cultum divinum
pertinent, absolute possint sine characterem ex-
cere, verbi gratia cantare Epistolam, vel Evan-
gelium, deferre candelabrum, &c. & characterem
solum requiratur, ut tales actus eliciat vel ex-
ceat ex officio.

Sed contra primo: Absurdum videtur dicere
potentiam quam habet Sacerdos ad conficien-
dum corpus Christi, vel ad absolvendum a pec-
catis, non esse diversam a potestate iudicis, vel
Praetoris, quae moralis est; praeterim cum talis
potestas sit participatio sacerdotij Christi, & po-
testatis quam habet ad producendam gratiam,
& alios actus supernaturales eliciendos; quae
potestas physica est, & non solum moralis, ut in
Tractatu de Incarnatione fuse ostendimus.

Secundo, Sacerdos instrumentaliter physice
concurrit ad productionem gratiae in anima poe-
nitoris, quem peccatis absolvit, & ad conver-
sionem panis in corpus Christi, ut disp. praede-
centi ostensum est, & Suarez, alique ex adve-
sariis nobiscum docent: Ergo potentia quam
habet ratione characteris sacerdotalis ad agendum
illos exercendos, physica est, & non solum mo-
ralis.

Tertio, Character est indelebilis, nec potest
intendi, vel remitti: At haec potentiae morales
convenire nequeunt, sed solum potentiae physicae:
Ergo character est potentia physica.

Quarto, Potentia solum moralis, in relatione
rationis, vel denominatione extrinseca consti-
tuitur, ut patet in potestate iudicis, vel Praetoris,
quae sunt purae denominationes extrinsecae, vel
relationes rationis: Sed character sacramentalis,
non est sola relatio rationis, vel denomi-
natio extrinseca, ut conclusionem primam contra Du-
randum ostendimus: Ergo non est potentia solum
moralis, sed etiam physica.

Denique, Non repugnat characterem sacra-
mentalem esse potentiam physicam, ut constabit
ex solutione objectionum, aliunde vero hoc
cedit in maiorem ipsius dignitatem, & magis
proprie explicat doctrinam Augustini & alio-
rum Patrum asserentium characterem Baptismi
esse potentiam ad recipienda alia sacramenta:
Ergo hoc ei concedendum est.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Obijcies primo cum Durando contra pri-
mam conclusionem: Per hoc quod quis de-
putatur a Rege ad aliquod ministerium, pene-
ris v. g. vel iudicis, non imprimatur illi aliquod
reale, sed solum ex tali depuratione confertur
denominatio extrinseca, vel relatio rationis, per
quam intellectus distinguit illum qui sic de-
putatus est, ab aliis non ita deputatis: Ergo cum cha-
racter sacramentalis solum propter hoc consti-
tuatur, ut homo deputetur a Deo ad aliquod mi-
nisterium cultus divini, est solum denominatio
extrinseca, vel respectus rationis.

Respondeo concessio Antecedente, negando
consequentiam; & pariter: haec enim est dif-
ferentia inter Deum & homines, quod homi-
nes deputando aliquem ad aliquod officium,
non ipsum intrinsece mutant, nec dant ipsi qua-
litem aliquam per quam reddatur idoneus ad
illud exercendum, sed illam praesupponunt
vero Deus non supponit in suis ministris ealem
idone-

idoneitatem, sed illam facit, eosque eligendo ad A
ministerium sui cultus simul dat potentiam ad illa
exercedenda, per impressionem alicujus qualitatis
supernaturalis, quam characterem appellamus.
Sicut licet amicitia inter homines non ponat ali-
quid intersecum in personis quæ amantur, a-
mor tamen divinus formam aliquam, & qualita-
tem supernaturalem, nimirum gratiam sanctifi-
cantem, in anima producit, Unde D. Thomas 1.
parte quæst. 20. art. 2. dicit quod amor Dei est in-
fundens & creans bonitatem in rebus: cum enim non
sit amor affectivus, sed effectivus, non supponit,
sed ponit bonitatem quam diligit.

Obijciens secundò cum Scoto contra secun-
dam partem primæ conclusionis. Signum non
est ens absolutum, sed respectivum, dicit enim
relativè ad significatum: Sed juxta Concilia &
SS. Patres, character sacramentalis est signum,
autem Dionysius lib. de Ecclesiast. hierarchia
c. 20. quod character est signum communionis divi-
nitatis, & sacra ordinationis fidelium. Et Tridenti-
num sess. 7. can. 9. dicit characterem esse signum
quoddam spirituale, & indelebile: Ergo character
non est ens absolutum, sed respectivum, subin-
deque non ponitur in prædicamento qualitatis,
sed relationis.

Respondetur primò rationem constitutivam
signi esse relationem transcendentalem, vel ab-
strahere à transcendentali & prædicamentali;
nam quando habet omnes conditiones requisi-
tas, est prædicamentalis, si verò aliqua defici-
ant, est transcendentalis, ut docent Philosophi
in Logica.

Respondetur secundò, datà Majori, distingu-
endo Minorem: Character est signum fundamē-
taliter, sive materialiter, concedo Minorem.
Formaliter, nego Minorem, & Consequentiam.

Explicatur solutio: Vox signi dupliciter accipi
potest, nimirum vel pro ipsa relatione signi, vel
pro forma & figura quæ alicui imprimitur ut ex
impositione signi ficit: quomodo in circumci-
sione circarix illa quam imprimebat, dicitur si-
gnum, & sigillum, & aliæ similes figure, signa
vocantur, licet in se sint res absolutæ. Ad hunc
ergo modum dicunt Concilia & SS. Patres, cha-
acterem esse signum, quia est forma realis ani-
mæ impressa quæ configatur intrinsicè, & ad
aliquos actus divini cultus intrinsicè deputatur.
Quæ configuratio & sigillatio, neque imprimi-
tur, neque remanet in anima, nisi præintelligatur
qualitas absoluta illi impressa, & ideo negatur
sola relationem sufficere ad omnia propter
quæ ponitur character.

Obijciens tertio contra secundam conclusio-
nem: Figura spiritualis est in quarta specie qua-
litas: Sed character est figura spiritualis: Ergo
ponitur in quarta specie qualitatis. Minor est
certa, Major verò probatur. Habitus spiritualis
est in prima specie qualitatis, & potentia spiri-
tualis in secunda: Ergo pariter figura spiritualis
est in quarta.

Respondetur negando Majorem, figura enim
spiritualis (ut in probatione secundæ conclusio-
nis dicebamus) non est propriè talis, sed tantum
metaphoricè: res autem non ponitur in prædica-
mento ratione illius quod ei competit solum
per metaphoram. Ad probationem verò in con-
trarium dico, ideo in prima & secunda specie
qualitatis collocari non solum qualitates cor-
poreas sed etiam spirituales, quia definitiones
harum specierum ab Aristotele assignatæ, & ab

omnibus receptæ, univocè conveniunt qualita-
tibus spiritualibus & corporeis: at verò definitio
figuræ à Philosopho tradita convenire nequit rei
spirituali, dicit enim figuram esse terminum
quantitatis.

Dices, Ratio imaginis propriè repetitur in
corporalibus, & tamen etiam propriè repetiri
potest in spiritualibus, nam verbum mentis est
propriè imago rei intellectæ, unde in divinis
Verbum dicitur imago Patris: Ergo licet figura
propriè dicatur de quantitate, & rebus corpo-
reis, nihilominus potest etiam propriè dici de
rebus spiritualibus.

Respondetur concessio Antecedente, negando
consequentiam, & pariter: imago enim ex
sua ratione formali importat similitudinem de-
ductam seu expressam, quæ potest formaliter &
propriè esse in corporalibus & spiritualibus: fi-
gura verò essentialiter in suo conceptu & ratio-
ne formali dicit rationem termini: non est autè
intelligibile, quomodo accidens spirituale ter-
minet animam, aut aliquod aliud accidens in a-
nima existens: unde licet ratio imaginis propriè
dicatur de rebus corporalibus & spiritualibus,
ratio tamen figuræ, non propriè, sed metapho-
ricè tantum, de rebus spiritualibus dici potest.

Obijciens quartò contra tertiam conclusio-
nem: Si character haberet rationem potentie, se-
queretur ad aliquam essentiam seu naturam,
quia omnis potentia est principium proximum
operationis, quæ sequitur ad principium aliquod
radicale, quod est natura & essentia: Sed cha-
acter non consequitur aliquam essentiam: Ergo
non habet rationem potentie physice, sed solum
moralis. Minor patet, nam character non con-
sequitur aliquam essentiam naturalem, cum sit
qualitas supernaturalis, nec naturam supernatu-
ralem, scilicet gratiam, cum ab illa separari pos-
sit, & in peccatoribus repetiri: Ergo non sequi-
tur ad aliquam essentiam seu naturam.

Confirmatur: Idem character Ordinis in sim-
plici sacerdote non potest validè conferre sa-
cramentum Confirmationis, & tamen adjuncta
dispensatione Pontificis, id potest: Ergo non est
potentia physica ad efficiendos effectus sacra-
mentales; dispensatio enim Pontificis non con-
fert potentiam physicam, sed duntaxat mora-
lem. Et simile est in collatione Ordinis Mino-
rum, quæ (ut multi existimant) potest à Ponti-
fice committi simplici sacerdoti, qui tamen ex se
non poterat validè illos conferre.

Ad objectionem dicendum, quod potentie
naturales, & quæ sunt simpliciter potentie,
consequuntur aliquam naturam, ut sunt illi prin-
cipium operandi: potentie autem instrumenta-
les, & quæ solum reductivè sunt potentie, non
oportet quod consequantur aliquam naturam,
sed derivantur à natura principalis agentis, in
quo invenitur principaliter talis potentia, & sic
character, cum sit potentia incompleta, & in-
strumentalis, non debet consequi ex aliqua es-
sentia, sed ab extrinseco nobis communicari, &
à sacerdote Christi, ac potestate excellentiæ,
quam ex vi gratiæ capitis habet supra totam Ec-
clesiam, derivari.

Ad confirmationem respondeo nõ repugna-
re physicam potentiam sacramentalem pendere
quoad validitatem actus à conditione morali, pu-
ta commissione, sive collatione jurisdictionis:
sicut sacerdos per characterem sacerdotalem ha-
bet potentiam physicam instrumentalem ad pro-
ducen-

dacendam gratiam in anima peccatoris, per verba absolutionis, quæ instrumentaliter physice ad productionem gratiæ concurrunt, ut dispensatione precedenti ostendimus, & Suarez, aliq; ex Adversariis docent nobiscum; tamen ut physice instrumentaliter illam producat, dependet à conditione quadam morali, videlicet à collatione jurisdictionis. Si ergo hoc invenitur in ministro ordinario Pœnitentiæ, quid mirum quod inveniat in ministro extraordinario Confirmationis, aut minorum Ordinum; & quod character sacerdotalis ad exercendos actus illos hierarchicos, à commissione Summi Pontificis, tanquam à conditione dependeat?

61 Adde quod, effectus omnium sacramentorum, licet sint quid physicum (nimirum gratia, vel character) nihilominus ab aliquo morali pendent, quia sic instituit Christus, à cuius institutione sacramenta omnino pendent. Sic nisi oleum sit benedictum ac Episcopo, non potest confici sacramentum Extremæ Unionis, nec Confirmationis, & tamen benedictio illa nihil ponit in oleo; & similiter sacramentum Extremæ Unionis, licet sit quid physicum, non potest conferri potest, nisi homini extreme ægrotanti, quia conditio illa extreme ægitudinis, ex Autoris sacramentorum institutione, necessaria est. Et multæ etiam conditiones requiruntur inter contrahentes Matrimonium, sine quibus inhabiles sunt ad recipiendum hoc sacramentum. Nihil ergo mirum, si pariter character sacerdotalis, ut sacramentum Confirmationis, & minores Ordines conferre valeat, à commissione Summi Pontificis, ut à morali conditione dependeat.

62 Obijciens quinto: Potentia physica hominis constituit ipsum causam principalem suorum effectuum: Sed character sacramentalis non constituit hominem causam principalem illorū effectuum ad quos datur: Ergo non est potentia physica.

63 Respondeo distinguendo Majorem: Potentia physica hominis, ipsum constituit causam principalem, si sit potentia completa, concedo. Si incompleta, nego. Character verò sacramentalis, licet sit potentia physica, est tamen incompleta, quia indiget motione & applicatione Christi ut principalis agentis, unde non ponitur directe in specie qualitatis, sed solum reductivè, ut docet D. Thomas hic art. 2. in calce corporis articuli, ubi sic concludit: *Et ideo sicut virtus quæ est in sacramentis, non est in genere per se, sed per reductionem, eo quod est quiddam suum & incompletum: ita etiam character non proprie est in genere vel specie, sed reductus ad secundam speciem qualitatis.*

64 Obijciens sexto: Character est qualitas determinata ad bonum, non autem indifferens ad bonum & malum: Ergo non est cur rejiciatur à prima specie qualitatis. Consequentia patet, ratio enim cur D. Thomas rejicit characterem à prima specie qualitatis est, quia est indifferens ad bonum & malum. Antecedens verò probatur primò: Character determinatè inclinatur ad bonum, scilicet ad verum Dei cultum, per vera sacramenta exhibendum: Ergo est determinatus ad bonum, non verò indifferens ad bonum & malum.

65 Secundo, Character est qualitas supernaturalis, à Deo ut auctore gratiæ participata & derivata: Sed quidquid à Deo ut auctore supernaturali procedit, semper inclinatur ad bonum, subindeque non est indifferens ad bonum & malum:

A Ergo character est qualitas determinata ad bonum, non verò ad bonum & malum indifferens. Tertio, Character est participatio sacramentalis Christi, & potestatis ejus, ut docet D. Thomas hic art. 3. Sed Christi sacerdotium & potestas determinata ad bonum, non verò indifferens ad bonum & malum: Ergo & character.

Quarto, Character est potestas instrumentalis quæ agit ut mora à Christo, ut à causa principali: Ergo si indifferenter se habet ad bonum & malum, reducenda erit illa indifferencia in actionem Christi per quam agit, & si malum operatur, id reductur ad Christum ut principalem moventem, quod est absurdum.

Denique, Ut aliqua qualitas dicatur ex institutione principum boni actus determinatè, licet quod sit determinata, ad bene operandum in propria materia, licet in aliogenere (videlicet in genere morali) non sit determinata ab homine, sicut patet in habitibus intellectibus, qui sunt determinati ab homine in propria materia (ars & scientia) licet in genere morali bene & male se habere possint: Sed character in propria materia (scilicet in cultu vero Dei per sacramenta exhibendo) determinatus est; cum enim in intellectu subijciatur, est ita determinatus sua ratione ad verum, ut ejus actus non sit alius quam verè recipere vel tradere sacramentum, aut verè protestari fidem coram tyranno: Ergo etc.

Respondeo negando Antecedens, & subijciendam ejus probationem, distinguo Antecedens: Character inclinatur determinatè ad bonum, scilicet ad verum Dei cultum, quasi obiectivè, ex parte obiecti, concedo Antecedens. Subijciendum, si ex parte subiecti, nego Antecedens, & Consequentiam. Non enim est differentia inter habitum & potentiam, quod habitus inclinet ad bonum obiectum, potentia verò respiciat obiectum quod indifferenter se habeat ad bonum & malitiam; omnis enim potentia debet habere pro obiecto aliquod ens, & consequenter aliquod bonum, sicut visus est determinatus ad aliquod bonum, scilicet a colore, quod est bonum quoddam: sed differunt, quia habitus respicit bonum aut malum determinatè, etiam ex parte subiecti, nam bonum facit habitum, & importat rationem convenientis aut disconvenientis ad ipsum subiectum; potentia verò dicitur indifferens ex parte subiecti, quia illud non determinat secundum rationem boni vel mali, convenientis aut disconvenientis: unde dicitur character sit qualitas determinata ad bonum obiectum, scilicet ad verum Dei cultum; quia tamen non determinat secundum convenientiam vel disconvenientiam subiecti, sed solum illud indifferens, ut bene vel male eo utatur, non est habitus, sed potentia.

Ad secundam, concessa Majori, distinguo Minorem: quidquid à Deo ut auctore supernaturali procedit, inclinatur ad bonum, obiectivè, concedo; subiectivè semper, nego; licet enim semper inclinatur ad bonum obiectum, non tamen semper determinatur ad faciendum bonum subiectum, ut patet in dono prophetiæ: prophetia enim est donum Dei auctoris supernaturalis, & ab ipso ut auctore gratiæ promittitur, & tamen datur alicui peccanti mortaliter, ut constat de Balaam, Caipha, & Sybillis.

Ad tertiam dicendum characterem esse imperpetuum, scilicet tantum potestatis Christi participatum.

nem, ac proinde inclinare quidem, sed non de-
terminare potentiam ad operandum bene mora-
liter. Adde quod, est participatio potestatis Chri-
sti per modum potentiae, & non per modum ha-
bitus, unde non datur ad hoc ut subiectum faciat
bonum, sed ut verum Dei cultum exerceat.

Ad quartam, concessio Antecedente, nego
consequentiam; licet enim character sit potestas
instrumentalis, quae non agit nisi ut mota à Chri-
sto, ut a causa principali; quia tamen quantum
ad modum operandi subordinatur arbitrio ope-
rantis, si Sacerdos eo male utatur, & consecret
verbigratiā ad faciendum forilegium ex ho-
stia consecrata, facilegium illud non reducit in
Christum ut principaliter operantem, sed in ma-
litiā ministrī, potestate illā instrumentali sibi à
Christo concessā abutentis. Sicut licet mens
Propheta à Spiritu Sancto ut instrumentum ab
artifice moveatur, ut docet S. Thomas 2.2. quaest.
173. art. 4. nihilominus quando peccat propheta
ut accidit in Caypha, qui gravissimè pec-
cavit, dum dixit: *Expedi vobis, ut unus moriatur ho-*
mo pro populo & non tota Gens pereat tale pecca-
tum in Spiritum Sanctum ut in causam principa-
lem non reducit, sed in ipsum Prophetam, do-
cto Prophetiae abutentem, & ex mala intentione
verba à Spiritu Sancto inspirata proferentem.

Ad ultimam nego Minorem, character enim,
etiam in propria materia, retinet indifferentiam,
subindeque non est habitus, sed potentia. Ad pro-
bationem in contrarium dico, characterem non
esse in intellectu speculativo, sed practico, ac
proinde proprium ejus obiectum non esse verum
speculativum, sed verum practicum, & materiam
ejus propriam esse practice se habere ad cultum
religiosum; unde cum in materia religionis in-
differenter se habeat, & indifferens sit ad religiosè
vel irreligiosè suscipiendum aut ministrandum
sacramentum, in propria materia indifferenter se
habet.

Obijcies septimò: Si character esset potentia
dāns simpliciter posse agere, deberet reperiri in
Christo, cum ipsi data sit omnis potestas in caelo
& in terra, ut dicitur Matth. ultimo: Sed cha-
racter non est in Christo, ut communiter docent
Theologi: Ergo non est potentia.

Respondeo negando sequelam Majoris, licet
enim character sit spiritualis potestas, quia ta-
men est diminuta, & ab alio participata, non de-
bet esse in Christo, sed aliquid excellentius, nimi-
rum tota potestatis plenitudo, & sacerdotum
sempiternum & supremum. Præterquam quod,
notari characterem est proprium ovium, servo-
rum, militum, ac membrorum: Christus autem,
etiam ut homo, est Pastor, Dominus, Dux, &
Caput: Ergo characterem insigniri non debet, sed
Christiani, utpote ejus oves, servi, milites, ac
membra, per characterem ipsi configurari de-
bent.

Ex quo intelliges, quod quando S. Thomas hic
art. 3. docet characterem sacramentalem esse cha-
racterem Christi, non sic debet intelligi, quod
character sacramentalis qui est in nobis, sit ei-
usdem rationis cum aliquo characterem in Christo
existente, sed quod character sacramentalis con-
signat Christo, tanquam Summo Sacerdoti, quia
cum per characterem deputentur fideles ad cul-
tum religionis divinæ, omnis autem religio penes
Sacerdotem Summum resideat, character sacra-
mentalibus quo in Ecclesia militante ad Dei cultum

Tom. V.

homines deputantur à Christo tanquam à Sum-
mo Sacerdote, debet fideles Christo tanquam
Summo Sacerdoti specialiter consignare.

Ex quo rursus sequitur, characterem ad tria
potissimum dari. Primo ut nos reddat aptos in
Religione Christiana ad cultum divinum, pro-
pter quod definitur potest: *Potentia spiritualis ad*
divina suscipienda, vel agenda. Secundo, ad
configurandum nos Christo, tanquam ministros
Summo Sacerdoti, cuius potestatem excellentiā
per characterem participamus. Tertio, ad dif-
cernendum fideles ab infidelibus, & membra Ec-
clesiæ ab his qui sunt extra illam, quod est pro-
prium characteris Baptismalis; vel etiam fideles
qui sunt milites Christi ex officio, ab aliis fide-
libus, qui nondum sunt ad ejus militiam ex officio
assumpti, quod est proprium characteris Con-
firmationis; vel etiam ordinatos à non ordinatis
tanquam Rectores in sublimiori statu existen-
tes, à subditis & inferioribus, quod est proprium
characteris Ordinis.

§. III.

Solvuntur argumenta Suariz.

PLura proponit argumenta Suarez, ut osten-
dat characterem sacramentalem non esse po-
tentiam physicam, sed ea ad tria capita reduci
possunt, juxta numerum sacramentorum quæ im-
primunt characterem.

In primis ergo de characterem Baptismi sic ar-
guit. Character baptismatis neque est potentia
activa, neque passiva. Ergo non ponitur in spe-
cie potentiae, sed habitus. Consequentia patet
Antecedens etiam, quoad primam partem, evi-
dens est, nam in Baptismo nullam acquirimus
potestatem ad agendum. Probatur verò quan-
tum ad secundam. Potentia passiva dicitur talis
per ordinem ad actum quem in se recipit: Sed ni-
hil excogitari potest, quod in characterem Baptis-
mi recipiatur: Ergo ille potentia passiva dici ne-
quit. Maior videtur manifesta, Minor vero pro-
batur, discurrendo per singula quæ excogitari
possunt. In primis enim character Baptismi non
est potentia ad recipiendam alia sacramenta, nam
illa, cum sint quid sensibile, & sensibile, actione
perficiantur, recipiuntur in corpore: character
vero Baptismi, cum sit quid spirituale, non reci-
piatur in corpore, sed in anima, vel potius in ali-
qua ex ejus potentiis; nimirum in intellectu pra-
ctico, ut infra dicemus. Deinde character baptis-
malis non est potentia ad recipiendam gratiam,
cum Cathecumenus per contritionem possit re-
cipere eandem entitatem gratiæ, quam recipit
Baptizatus. Item character Baptismi non est
potentia passiva ad recipiendos alios characteres:
nam quod characteres Confirmationis & Ordinis
non imprimantur nisi habenti characterem Bap-
tismi, oritur solum ex ordinatione divina, non
verò ex defectu alicuius potentiae receptivæ, sicut
enim anima est immediate capax characteris bap-
tismalis, & ita aliorum.

Respondeo Primo negando Antecedens, ad cu-
jus probationem, dico illud principium cui inni-
titur tota Suariz ratio cinatio: de ratione poten-
tiæ passivæ est quod in se recipiat formam vel
actum ad quem ordinatur, non esse universaliter
verum; sufficit enim ad rationem potentiae passi-
væ, quod reddat subiectum capax receptionis a-
licuius formæ vel actus: gravitas enim in terra, est
potentia passiva ad motum deorsum, ut docet D.
Tho.